

Forfatter: Kidde, Harald

Titel: Udrag fra AAGE OG ELSE - DØDEN -

Citation: Kidde, Harald: "Døden. - 1902", i Kidde, Harald: *Døden. - 1902*, 1902-03, s. 30.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-kidde01val-shoot-idm140638392752528/facsimile.pdf> (tilgået 25. april 2024)

Anvendt udgave: Døden. - 1902

med bittesmå, kuplede Popler i lige Linie mod Himmelblået. Lange og skovklædte strakte Bankedragene sig ind langs de flade Enger med Åløbet. Og det begyndte at ryge dernede, i tætte Skyer fra Byens Skorstene og i ensomme Søjler ude fra Engene eller fra Gårdene oppe i Skovene. Røgen steg ret op i den klare Luft, Bål fra de tusinde Arner og Hjem.

Et hvidt Sejl gled stille ud ad Fjorden mellem de grønne Øer og Næs.

Blæsten jublede dem om Ørene her oppe i Højden, peb og fløjtede og raslede i de store Grangrene.

«Ja,» sagde Fader, sagte og betaget, «det er godt at lede Dagen ind med.»

Assistenten smilte uvilkårlig og så på Tue, de vidste bække, hvad der nu vilde komme.

«Dreng!» udbrød Fader med stærk Røst, «det er din Faders Værk, denne Landevej, den stolteste og skønneste i hele Danmark — og den vanskeligste at anlægge og bygge.»

«Hr. Inspektør,» sagde Assistenten og lettede smilende på sin grønne Hat.

Faders Øjne lyste, halvt af Skælmeri, halvt af alvorfuld Stolthed.

«Takker, Hr. Assistent.»

Jes, der oppe fra Bukken havde holdt Øje med dem, satte atter Hestene i Gang. Og mens de knagede videre op mellem de stedse stigende Banker, som løftede deres Toppe over dem, grønne og stride af Nåletræer og med knæjsende Gårde på Toppen, fortalte Fader om den Gang, da alt her lå i ét Vildnis og med Rette bar Navnet «Urskovene», da intet Menneske kunde færdes herinde, men kun Rævene i de kolde Vinternætter glammede ind mod Byen, mens Rovfuglene byggede deres uforstyrrede Reder og kredsede over Engene, spejdende efter de græssende Fåreflokke. Og han fortalte om den Dag, da han stod på den højeste Tinde deroppe, efter en næsten dag-

lang Kamp gennem Skoven, og så ud over det grønne Rige, hvorigenem han skulde bryde Vej.

«Og som jeg stod dér og så ud over dette Hav af Trætoppe, denne Verden, hvor Naturen i Århundreder havde levet ene og jomfruelig, syntes jeg, det var en Forbrydelse, jeg havde for. Det var, som hviskede Vinden Behrejdelse mod mig, som skreg de kresende Ørne deres Anklage ned over mig, og som fik de utallige Blade Tunger og løftede en Klagehymne, en Sørgesang over Fredens og Lykkens Undergang. Men det måtte jo være så, og jeg stod der da den Dag og mange Dage siden, og lidt efter lidt skilte Urskoven sig for mit Blik, så jeg kunde se, hvor Vejen skulde gå. Da Planen endelig var lagt, begyndte vi Arbejdet. To År var vi om det, en hel Hær af Arbejdere havde jeg under mig, og Dagen igennem genlød Stilheden af Øxehug og de styrtende Stammers Bragen. Om Natten kunde jeg ikke sove af Iver for Værket, men når jeg da gik om i de åbne Bælter, da kom atter hin Stemme fra Skovdybets Mørke: «Hvad er det, du gør?» truende, bebrejdende, klagede, og da standsede jeg og så op mod de lysende Stjærner og svor en dyr Ed på, at skulde Naturens Fred forstyrres, og travle Vogne rulle, hvor nu kun Fugle kvadrede, og Grene gyngede, da skulde hver Drejning af Vejen blive en Åbenbaring af Skønhed. Og jeg fik den dertil, jeg fik den dertil, man var jo ung den Gang. Å, det var svære Dage, men skønne, stolte Dage — —»

Fader tav og så langt ud for sig. Tue stirrede henrykt på ham, mens den unge Assistent begyndte at gøre Spørgsmål om det og det. Fader hørte ikke, han mumlede:

«Men da det første Træ faldt — nå,» han så smilende op, «hvad var det, Hr. Assistent?»

Og de var inde i en vidtløftig, teknisk Samtale.

Nu var de nået op over den sidste Ure Banke og